

UFO-NYTT 1

Nr : 1
1980
Ärgång 4

Ny galax upphittad

MOUNTAIN VIEW (TT-Reuter)
En nyupptäckt stor gruppering
av galaxer drar till sig vår egen galax
Vintergatan med en hastighet
av över en miljon km i timmen,
rapporterar forskare inom den
amerikanska rymdflugstyrelsen
Nasa.

Galaxformationen, som består av
hundratals miljoner stjärnor, är be-
lägen bakom stjärnbilden Jungfrun
och spårades via data insamlade av
de högtflygande U 2-planen.
Enligt Nasa-astronomerna ljusår
sträcka sig över två miljarder galaxer
och rymma 30-40 procent fler galaxer
än vad som vanligen finns i en
sådan volym.

Man har svårt att fatta att en
dr George Smoot som är astron-
om på Kalifornien upptäcktes ge-
Jättegalexens mätningar av 1
2-planens mätningar i syfte att på-
mikrovågsstrålning i syfte att på-
den sk big bang-teorin. Många
forskare stöder den teorin me-
nar att en giv-
milj

Ny satellit tittar på solens fläckar

Före årets slut sänder USA ut
en solutforskande jordsatellit,
Solar Maximum Mission
(SMM). Dess uppgift blir att
undersöka de haftiga och plots-
liga utbrott på solen, som kan ge
snabba följdeffekter även på jor-
den. Dit hör i lindriga fall
blockering av radiokommunika-
tioner. I värsta fall slås kraftverk
ut från högspänningsnätet; något
som även drabbat Sverige.

Tefat eller...?

Var det verkligen bara jag
som såg föremålet?

Yvonne Thorsson på Franska
vägen i Kalmar såg i går kväll
något mycket konstigt på him-
len. Ett gult blinkande föremål
som var grönt inuti, rörde sig
över himlen, uppskattningsvis
några mil norr ut.

Grannflickan som var ute
och gick med hunden, kom in
och var rädd för hon hade sett
föremålet, berättar Yvonne.
Hon vågade inte vara ute. Det
var så vi fick syn på det.

Yvonne menar att det inte kan

ha varit något flygplan.

Bullret som vi hörde var
mycket dovare än ett flygplan,
och det skakade i backen. Och
dessutom ringde vi till F 12 och
det var inget plan som landade
eller startade vid den tiden.

Yvonne i
med tre ar-
ser.

På
stjärna,
det rör
Jag ha
men r

UFO?

Jag är helt säker på att jag
såg tre UFO på fredagskväl-
len. Det säger fru Myrtel
Wimmer, Kråkemåla, ett par
mil norr om Oskarshamn.

Min dotter kom insprin-
gande och skrek att jag skulle
titta upp mot himlen, jag kom
ut och såg ett stort klot i luf-
ten. Skenet från föremålet
var så intensivt att det brände
i ögonen.

Farkosten gick från sö-
der mot norr med blixtrande
hastighet och helt ljudlöst.
Det skarpa skenet lyst upp
trädstopparna. Efter det första
klotet kom ytterligare två fö-
remål. De gick på en betydligt
högre höjd än det första.

Även vid flygflotttiljen i
Norrköping har man observe-
rat ett starkt lysande sken.
Tidpunkten för det var 21.30.

BORTA MED TEFAT? Två
vänner till 19-åriga Frank Fonta-
ine i Saint-Wuen-L'Aumone väs-
ter om Paris anmälde på tisdagen
att han hade kidnappats av ett
"flygande tefat". De lämnade ho-
nom på måndagen i hans bil för att
hämta sina kameror efter att ha
sett ett mystiskt ljus på himlen.
När de kom tillbaka till bilen, var
den omgiven av ett mycket skarpt
sken från tre eller fyra klot. Dessa
försvann ljudlöst och då saknades
också Frank. Polisen undersöker
saken med kommentaren: "Små
männor bekymrar vi oss tills vi
dare inte om". (TT-AFP)

Kavalkad över aktuella
UFO - händelser och ökad
kunskap om UFO - fenomen

UTGIVEN AV:

KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485-371 48
Postgiro 92 64 11 - 0

UFO - NYTT

Är en informations-
och medlemstidning,
Utgiven av :

**KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)**
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485- 373 33
Postgiro 92 64 11 - 0

I Redaktionen
Bert Petersson,
Leif Andersson,
mfl,

Redaktionens adress:

U F O - N Y T T

Box 3001

390 03 KALMAR

Allt arbete med denna
tidning: planering
tryckning m.m. sker
ideellt och oavlönat.
"Tidning" låter kanske
lite ambitiöst och det
skall därför klart
sägas ifrån, att tryck-
utförande och utseende
spelar här en underord-
nad roll. Textmaterialet
kommer inte heller att
redigeras - stavfel och
grammatiska snedsprång
får också tolereras.

Välkommen till ett nytt
ufo - år 1980 med Ufo-Nytt.
Eftersom sista numret av
Ufo-Nytt -79 var kraftigt
försenad så erhåller Du
redan nu nummer 1 av 1980.
Vi tror nämligen att Du
kommer att fortsätta med
tidningen som medlem eller
prenumerant även under det
här året. Som vanligt kommer
vi att belysa vad som händer
inom ufo-området, då främst
på lokalplanet d.v.s syd-
östra småland men även större
och intressantare reportage
kommer Du att stifta bekantskap
med i Ufo-Nytt.

Bert Petersson

*Bidrag från läsekretsen i form av artiklar
och diskussionsinlägg mottages tacksamt.
För att underlätta den redaktionella bear-
betningen, bör manuskripten skrivas på
skrivmaskin, med enkelt radavstånd. Var god
observera att manus endast skrives på
bladets ena sida.*

*Bidrag kan sändas direkt till: UFO - NYTT,
Box 3001,
390 03 Kalmar.*

UFO-basen:

Lättare tala om tefat i dag

- Det får anses som självklart att det finns levande varelser på andra planeter och att de kan ha en högt utvecklad intelligens och teknologi som överträffar vår egen.

- Varje år sker landningar av s k flygande tefat med besättningar på jorden. I Sverige har närkontakt av tredje graden, ett möte med en enmetershumanoid, observerats under 1979.

Bluff, misstolkning eller sanning? För många människor är historier om utomjordiska farkoster och underliga varelser med gröna ansikten som landar på Petterssons potatisårker rena science fiction.

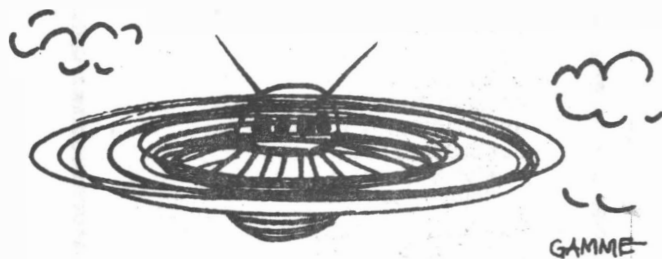
Men för UFO-Sverige med bas i Skänninge tar man allvarligt på många av iakttagelserna. Varje år

observeras mellan 500 och 800 mystiska himlafenomen, men bara ca 20 procent betecknas efter undersökning som UFO (oidentifierade flygande föremål).

□ ARKIV

I en nyrenoverad flygelbyggnad på Lagmansberga brunnsgränd arkiveras alla UFO-observationer i landet. Föreståndare och redaktör för UFO-Information, som firar 10-årsjubileum, är Carl-Axel Jonzon.

- Informationen om UFO verksamheten är svår att få ut till allmänheten. Det blir ofta misstolkningar och överdrifter åt ena eller andra hållet. Men jag har noterat att det är lättare att tala om flygande

tefat från andra solsystem i dag än för exempelvis tio år sedan.

Han anser att det återstår mycket arbete innan människornas synsätt vidgas och verksamheten accepteras. Men en vacker dag kommer UFO att tas på allvar.

□ LJUDLÖS TROPIKHATT

Hur ser då ett UFO ut? Ja, alla fenomen ser inte ut som tefat. Det finns en mängd olika typer av farkoster som observerats, från att likna en penna till en tropikhatt. Fenomenen rör sig ofta ljudlöst, ändrar färg under flykten och påverkar fordon och elektriska installationer.

Carl-Axel Jonzon har självt upplevt ett UFO, men det var långt innan han startade rörelsen i Sverige 1970.

- Jag förstod då inte riktigt vad det var, men har senare kommit till klarhet i att det måste ha varit utomjordiska varelser som landat med

sitt tefat. Observationen gjordes i Väderstadstrakten, på en väg ca 400 meter från föremålet. Tefatet liknade en upp och nedvänd skål och hade landat på ett gärde. Det var ca fem meter i omkrets och vid tefatet fanns, 1.60 - 1.70 meter höga varelser.

□ ÖLAND

- UFO-observationer kommer in från i stort sett hela landet, men det finns platser som är mer frekventerade än andra. På Öland exempelvis har noterats flera himlafenomen. Om det beror på att UFO-gruppen där är mer på alerten är svårt att säga. I Östergötland dominerar Kolmården som UFO-centrum.

Under hösten och vintern får UFO-Sverige in de flesta observationerna. En av orsakerna till detta kan bero på att ljusfenomen syns bättre under den mörka årstiden.

GUNNAR GABRIELSSON

UFO-basen Carl-Axel Jonzon tycker att det är lättare att tala om tefat i dag än för tio år sedan. I byggnaden i bakgrunden arkiveras alla UFO-observationer i Sverige

Roligt att veta

RÄDDNINGSBÅTAR FÖR RYMDFARARE

Till och med de mest genomtänkta räddningssystemen för "strandade" rymdfarare förmår dock ej säkra dem mot varje risksituation som kan

uppträda ute i rymden. Exempelvis skulle några "räddare" aldrig ha kunnat närmat sig "Gemini 8", när den på sin tid låg och snurrade runt helt utan kontroll uppe i rymden.

Och det plötsliga atmosfäris-

ka tryckfall som skulle uppstå om en större meteorsten trängde in i en rymdfarkost skulle antagligen ha dödat de ombordvarande långt innan eventuell hjälp nådde fram.

Försök att hjälpa någon som är på väg till månen, för att inte säga befinner sig på månen, ligger tills vidare helt utanför möjligheternas gräns. Men

nödvändigheten av ett räddningssystem stiger för varje år. 1965 räknade man ut att under de kommande 20 åren skulle företas 280 bemannade rymdfärder med inalles ca. 800 man ombord.

Och under denna period skulle sannolikt uppstå 7 räddningskrävande situationer med 22 människoliv på spel.

ALLA TIDERS FILMTOPP I USA

"Stjärnornas krig" överlägsen kassasuccé

Inget kan hota "Stjärnornas krig" på alla tiders filmtoppen i Amerika.

Även i år har nöjesbibeln Variety räknat fram listan över de filmer som tagit in mest pengar. Här är de tio i topp:

1. Stjärnornas krig
2. Hajen
3. Grease
4. Exorcisten
5. Gudfadern
6. Stålmannen
7. Sound of Music
8. Blåsningen
9. Närbkontakt av tredje graden
10. Borta med vinden.

Närmast efter följer "Saturday night fever", "Deltagänget", "Nu blåser vi snuten", "Gökboet", "Sista natten med gänget", "Rocky", "Hajen II", "Love story", "Skyskrapan brinner" och "Mandomsprovet".

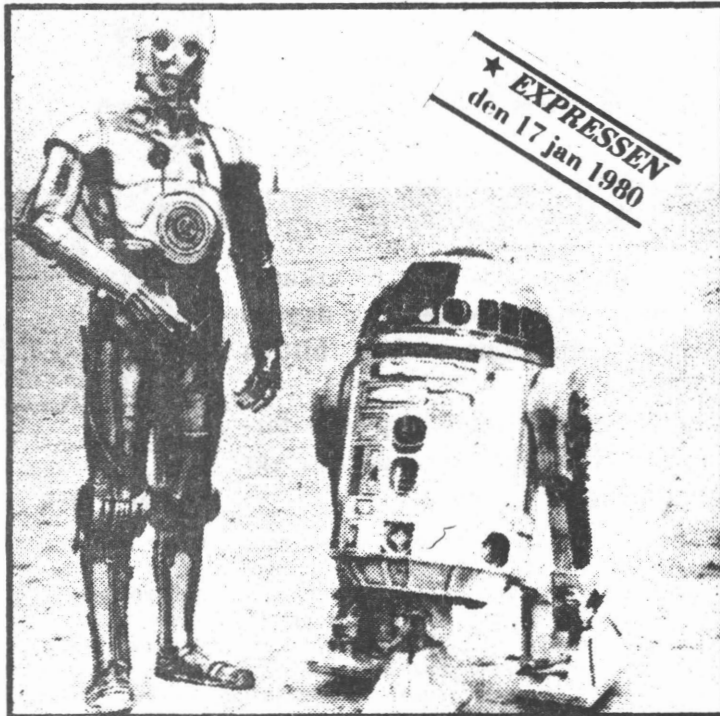
"Stjärnornas krig" står i en klass för sig med 175 miljoner dollar inspelade. "Hajen" har tagit in 133 miljoner dollar. Övriga filmer ligger under 100 miljoner dollar.

Listan på hundratals filmer omfattar alla som spelat in över 4 miljoner dollar på hemmamarknaden.

Av de tio i topp är åtta 70-talsfilmer, en är från 60-talet och en är från 1939, "Borta med vinden".

Eftersom biljettpiserna har stigit betydligt under åren, så är "Borta med vinden" — utan tvekan — den film som haft den största publiken genom tiderna.

Listan har inte med de pen-

Den förgyllda människoroboten C-3-PIO och hans lille dammsugarkompis R-2-D2 — helt ohotade på alla tiders filmtopp.

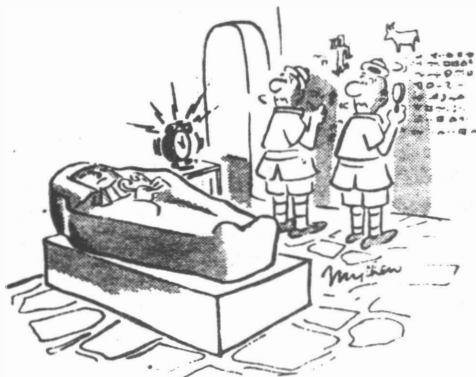
gar som kommit in på biografena i resten av världen. Men i allmänhet anses amerikansk film ta in lika mycket i resten av världen, som den gör i USA — Kanada. Den inbördes ordningen bör därför stå sig.

Amerikanska Filmtoppen för 1979, alltså de filmer som spelade in mest pengar förra året i USA, ser ut så här:

1. Stålmannen
2. Den vilda fighten

3. Rocky II
4. Alien, den åttonde passageraren
5. Huset som Gud glömde
6. Star Trek
7. Moonraker
8. Muppet Movie
9. California Suite
10. Deer Hunter

Bland dessa filmer ligger Stålmannen i en klass för sig med 81 miljoner dollar. Övriga filmer ligger under 50 miljoner dollar.

Den svenska diktaren och nobelpristagaren Harry Martinsson är inte bara känd och uppskattad här på jorden. En dikt ur hans rymdepos Anlara är inspelad på det band som amerikanska rymdstyrelsen NASA har skickat ut i universum för att på kontakt med andra eventuella civilisa-

DOCKNINGEN – nödvändigt nyckelmoment för den långa rymdvistelsen

Dockningen mellan persontransport- eller fraktkapslar och rymdstationen är ett nyckelmoment för dagens långa rymdvistelser. 17 dockningar har hittills genomförts med Saljut-6.

Kosmonauterna Ljachov och Rjumin upplevde förutom sin egen dockning ytterligare fyra dockningar under deras 172 dygn långa rymdvistelse.

Varje dockning är en komplicerad process. Den leds från rymdcentralen i de flesta skeden. Mark- och havsbaserade spårningsstationer håller överlappande kontakt med stationen och den farkost som ska docka.

Så här går det till:

En transporttraket startar från Bajkonur när denna plats tangerar banplanet från Saljut-6. Kapseln lägger sig efter uppskjutningen i väntebanan på 200–250 km höjd.

Banmätningsstationerna mäter

med jämna mellanrum in de båda banorna. Eventuella justeringar görs i fraktkapseln av automatiken ombord. I persontransportkapseln deltar förutom rymdcentralen även besättningen i manövreringen om man behöver ändra bana.

Det krävs stor noggrannhet vid bankorrigeringar och vid själva uppskjutningen. En skillnad i hastighet på en meter per sekund när kapseln går in i sin väntebana gör att den efter ett varv runt jorden befinner sig hela 15 kilo-

Lätt förvrängd tevebild av en "Progress" transportkapsel på väg under den sista inflygningsfasen mot dockning med rymdstationen.

meter från den rätta positionen.

Från väntebanan vidtar själva anflygningen. I dess första etapp lotsas kapseln in i samma bana som rymdstationen och så nära att det automatiska anflygnings-systemet Igla (nålen) kan kopplas in. Under denna första etapp håller rymdcentralen i "tömmarna". I slutet av etappen har kapseln en hastighet relativt rymdstationen 15 m/sek.

Igla tar vid 25–20 km från stationen. Först vrids båda farkosterna så att antennerna kan

ta emot mätningar från varann.

På 15–10 km mäts verklig position och hastighet. Från 6–4 km vänds kapseln så att den kan bromsas med en anflygnings- och korrigeringsmotor till ca 1,5 m/sek relativ hastighet. Sedan vänds kapseln på nytt för att vara i läge för dockning. Motorer för finjustering av fart och riktning kopplas in och fungerar fram till den stöt som anger att de båda farkosterna fått kontakt och kopplas samman.

Svensk antenn på rymdfarkost till solen

Det kommer att sitta ett svenskt antennsystem på den rymdfarkost som för första gången avspanar solens polarområden. Farkosten utvecklas för ISPM, d v s International Solar Polar Mission.

Den europeiska rymdorganisationen ESA har lagt ut kontrakt på utveckling av farkosten till den tyska firmen Dornier System, som företräder konsortiet STAR vari LM Ericssons avdelning i Mölndal

ingår.

Kontraktet är på ca 260 miljoner kronor varav LMEs del är värd omkring 15 miljoner kronor.

ISPM är ett samarbetsprojekt mellan ESA och den amerikanska rymdflygstyrelsen NASA. De skall bygga var sin farkost, som sänds ut i februari 1983 på sina uppdrag med hjälp av jätteplanetens Jupiters gravitationsfält. Genom att runda Jupiter kommer farkosterna att

ändra färdriktning och gå in över solens polarområden.

Hittills har alla djuprymdsonderna sänts iväg i det banplan där alla solens planeter samt och synnerligen rör sig.

Det blir första gången någon rymdfarkost från jorden utforskar områdena kring solens poler och kan skaffa hem observationer av dessa trakter.

Närbilder kan lösa gåtan om Saturnus ringar

Nu får vi snart se närbilder av Saturnus, planeten med ringarna! Efter en fantastisk färd genom solsystemet – den har varat i sex år – närmar sig den amerikanska rymdsonden Pioneer 11 den sköna planeten och på lördag, den 1 september, väntas de första närbilderna komma till jorden.

Astronomerna är mycket intresserade av att få reda på vad ringarna består av. Är det platta skivor av gas eller en mängd stenbunlingar som roterar runt planeten?

Observationer med bl a radar tyder på att ringarnas material har en viss ministorlek. Reflexerna bör komma från partiklar på några centimeter. (Radarvågorna behöver 2 timmar och 40 minuter för en färd tur-retur Saturnus, de bilder som Pioneer 11 sänder kommer till jorden på lite mer än en timme.)

Sprängd måne?

Ringarna tycks också vara mycket tunna, man har gissat på en tjocklek av minst 500 meter upp till fyra kilometer. När Saturnus vänder sidan mot jorden är ringarna osynliga i vanliga teleskop.

Saturnus har en ekvatorsradii av cirka 6000 mil och den yttersta ringens yttre radii är närmare 14 000 mil. (Jämför jordens radii, 637 mil). Man har från jorden upptäckt fyra ringar.

Det finns mellanrum mellan ringarna. Luckorna i ringarna antas bero på någon sorts växelverkan mellan Saturnus månar. Om ringarnas ursprung vet man mycket litet – det har framkastats teorier att de utgör rester av en söndersprängd måne, man har också anfört möjligheten att partiklarna samlats i en ring, därför att de ligger i ett bälte där de på grund av Saturnus och dess månars gravitation "förbjuds" klumpa ihop sig till en måne.

Varmt

Saturnus har tio månar. Den största, Titan, är intressant, eftersom den tycks ha en tät atmosfär, huvudsakligen bestående av metan. Titan är också en relativt varm måne, gaserna och atmosfären kan komma från vulkanutbrott i dess inre.

Titans atmosfär är tio gånger tätare än atmosfären på planeten Mars.

Saturnus är den näst största planeten i solsystemet. Den består huvudsakligen av gas och liksom den största planeten, Jupiter, rör det sig övervägande om väte och helium. Saturnus har, liksom Jupiter, en inre energikälla, planeten strålar ut 3,5 gånger så mycket värme som den tar emot från solen.

Saturnus roterar runt solen på ett avstånd av 143 miljoner svenska mil.

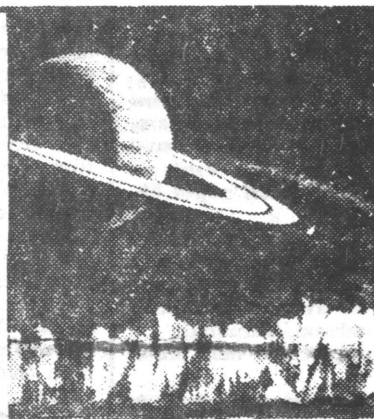
Start 1973

Pioneer 11 startade sin långa rymdfärd 1973. Först rundade sonden Jupiter efter en färd på 606 dygn. Redan vid starten hade astronomerna djärva planer: Pioneer 11 skulle efter besöket hos Jupiter gå vidare tvärs genom solsystemet, i närheten av solen och den innersta planeten, Mercurius, till Saturnus och passera nära denna planet i september 1979.

Programmet har klaffat perfekt, banan har justerats något in i det sista, och Pioneer 11 är enligt uppgift inriktad på att passera nära den yttersta ringen den 1 september.

Färgbilder

Redan på tisdagen kom de första TV-bilderna till Sverige, då syntes planeten som i ett stort teleskop från jorden.

För avbildningen finns ombord på Pioneer 11 s k svepfotometrar, som i smala band sveper av motivet och bygger upp bilder i två våglängdsband, rött och blått. Bilderna överförs per radio till jorden A och byggs sedan upp i en datamaskin tillsammans med en grön bild, tagen från jorden. Resultatet blir färgbilder.

ÅKE HALLGREN

DE SMÅ MÄNNENS

— Jag fick plötsligt se en stor, starkt lysande kula som glödde i kanten och hade en svans av eld efter sig. Den kom från söder och flög mot norr. Hastigheten var som ett jetplans. Jag följde den nog en minut med blicken. Det kan inte ha varit en meteor. Jag har aldrig sett något liknande...

Så lyder en rapport om ett oidentifierat flygande föremål, observerat den 30 april i år av sjukvårdsbiträdet Anita Konradsson, Värnamo.

En annan rapport av helt annat datum:

— Jag såg ett eldklot omgivet av ljusgula flammor. Föremålet flög med nordlig kurs på omkring 1000 meters höjd. Det höll hög hastighet, men man kunde utan svårighet följa det med blicken. Det kan omöjligt ha varit en meteor...

Den observationen gjordes den 7 augusti 1946 av löjtnant Lennart Nackman i svenska luftförsvaret.

25 år har passerat mellan de båda rapporterna — men likheten är påfallande. Och samma frågetecken är kvar. Vad var det de såg?

För 25 år sedan låg förklaringen — eller försöken till förklaring — närmare till hands än i dag. Bara ett år tidigare hade det andra världskriget slutat. Den tyska raketbasen vid Peenemünde på Östersjökusten hade fallit i ryssarnas händer. Man antog att ryssarna provsköt tyska V-vapen, från Peenemünde och eventuellt från nyanlagda baser vid baltiska kusten. Kanske gjorde de det — men till vilket antal...?

Spökraketerna

Under juli månad 1946 beräknades minst 500 okända ljusfenomen ha passerat över Sverige. Tusentals rapporter strömmade in från landets alla hörn. Liknande företeelser sågs över Danmark, Finland, Norge. De fick många namn: spökraketer, spökbomber, eldsvansar, rymdprojektiler, eldkulor... Då fanns ännu inte uttrycket "flygande tefat". Det kom först året därpå.

Inte en enda gång under hela "eld-

kulevägen" sommaren 1946 föll det någon in att tala om utomjordiska farkoster.

I en officiell rapport den 6 augusti i Stockholm offentliggjorde general Nils Ahlgren, chef för svenska luftförsvaret, att mer än trehundra okända ljusfenomen hade rapporterats under loppet av bara fyra dagar, från den 9 till den 12 juli — att en del av objekten hade setts på låg höjd, ned till 300 meter — att flertalet hade gått i svängda banor och tycktes komma från söder. Ett av föremålen sades ha störat i en sjö nära Överkalix, men det blev aldrig funnet.

Både militärer och vetenskapsmän var förbryllade. Man hade försökt förklara fenomenen som meteoror — men meteoror svänger inte. I en del fall hade snäva svängar rapporterats — det måste vara fråga om styrda projektiler. Men dessa projektiler måste ha haft mångfaldigt längre räckvidd än alla då kända raketvapen. Och de tycktes försvinna spårlöst.

En del vittnen hade hört eller sett avlägsna explosioner. Kanske var det i alla fall ryssarna som provsköt...? Men trots intensiva spaningar fann man inga vrakdelar, inga splitter — och ingen förklaring.

Militära experter trodde sig ha sparat ett avsett nedslagsområde för projektilerna i norra Östersjön. Men femhundra raketer på en månad — antalet var alltför orealistiskt.

Rapporterna bara fortsatte att flöda in. Vissa forskare ville förklara det hela som mass-hallucination. Först frampå hösten ebbade vägen ut.

Vad är det man ser i dag? Det talas om flygande tefat, UFO:s (oidentifierade flygande objekt), eller också bara eldkulor — i dag som för 25 år sedan. Beskrivningarna är desamma som då. Men vad är det för något?

Måne med svetslåga

Anita Konradsson var inte ensam om att se eldkulan den 30 april. Den dök först upp över Roskilde i Danmark. Omkring 20 minuter senare sågs den av åtskilliga personer i Köpenhamn och Amager. Någon kvart senare var

fenomenet synligt i Småland — i Värnamo, Jönköping, Huskvarna, Gränna... Mellan klockan 19.35 till 19.45. Omkring 25 svenska vittnen har lämnat uppgifter där tidsangivelserna går isär något tiotal minuter — men allt tyder på att det är samma ljusfenomen de sett.

Samtliga säger sig ha sett eldkulan i öster. Lågt över horisonten, säger de flesta. Bara två vittnen på Öland uppskattar höjdvinkeln till hela 60 grader. Skillnaden mellan uppgifterna tyder på att föremålet kan ha gått fram på hög höjd över Östersjön — det har förefallit lägre för vittnen som befunnit sig längre väster ut.

I de flesta rapporterna talas det om ett lysande föremål med eldsvans och att det rörde sig alldeles för långsamt för att vara en meteor. Några har uppfattat det som ett klot, skenbart knappt så stort som fullmånen, med en lång svans som liknade en svetslåga.

En polisman säger att föremålet var avlångt. Han "tyckte" att det passerade framför ett berg. En musiker jämför storleken med ett jaktplan på 7000—10000 meters höjd. Några har sett eldkulan dela sig i flera mindre som till storleken var som klara stjärnor.

På en enda plats har vittnena — en fabrikör med familj i Gnosjö, Småland — uppfattat objektet som ett regelrätt "flygande tefat". De säger:

— Det såg ut som en diskus. Den hade plan undersida. På översidan fanns en kupol som såg ut att vara genomskinlig. Från öppningar i föremålets kant kom gröna eldpuffar. Diskusen måste ha varit minst 10 meter i diameter. Den passerade på cirka 100 meters avstånd från oss.

— Det var lika verkligt detta som att se en bil, säger fabrikören och tillägger: Jag har aldrig tidigare varit intresserad av så kallade tefat, har knappt trott på dem.

GRÖNA GÅTA

Främmande fotsteg på vår jord

Under de gångna 25 åren har en mångfald mer eller mindre bisarra skildringar berättat om tefat som landat — om säregna varelser som stigit ut ur sina farkoster — om möten mellan människor och okända, främmande existenser. Den senaste av dessa skildringar kommer från Finland:

Det var i skymningen en kall februarikväll i år. Det var i de djupa skogarna mitt inne i landet, i trakten av Kinnula. Skogsarbetarna Pekka Aliranta (21 år) och Esko Sneck (18 år) hade just avslutat arbetet för dagen och höll på att plocka ihop sina redskap.

Ett blänk uppfifrån fick Aliranta att titta mot trädtopparna. Där — i trädtoppshöjd — svävade ett metallglänsande föremål. Det såg ut som två tallrikar sammanfogade mot varandra. Föremålet sänkte sig sakta lodrätt nedåt.

Det landade ungefär 15 meter från Aliranta. Sneck befann sig längre bort. Han hade ännu inte märkt något. Föremålet landade på fyra metallben, cirka 2 meter höga. Dubbeltallriken mätte omkring 5 meter från kant till kant. På undersidan fanns en rund öppning. Genom den kom en säregen liten varelse ut.

— Varelsen liksom svävade eller flöt ned till marken, berättar Pekka Aliranta. Den var något under en meter lång. Den började gå mot mej med korta mekaniska steg.

Varelsen var klädd i en grön, åtsittande dräkt. På huvudet bar den en klotformad grön hjälm. Mitt fram hade hjälmen en linsliknande glugg. Man såg inget ansikte innanför. Varelsen tycktes inte heller ha några fingrar, händerna var avrundade som små skopor. (Kanske hade den vantar?) Den hade gröna stövlar som var sammanfogade med dräkten.

Varelsen verkade egendomligt lätt — den travade på utan att sjunka ned i snön.

Med motorsåg som vapen

Aliranta hade bara stått som förstummad och stirrat. När varelsen var 10 meter ifrån honom blev han rädd och såg sig om efter något att försvara sig med. Grep motorsågen och startade den.

Nu först vände sig Sneck och såg den förbluffande scenen. Aliranta tog några steg mot varelsen med den tjutande motorsågen i händerna. Den "lille gröne" vände och började gå med samma stela gång tillbaka till farkosten. Aliranta tog mod till sig och förföljde varelsen pulsanade genom den djupa snön.

Aliranta var så nära att han försökte gripa varelsen under farkosten just när den svävade upp mot öppningen. Han lyckades få tag med höger hand om den grönes ena stövelklack. Men han släppte genast. Han var bar om händerna och klacken brände som upphettat järn. Han fick brännmärken på handens insida, märken som satt kvar i två månader.

Både Aliranta och Sneck skymtade varelser innanför farkostens breda fönster. Tre små, människoliknande figurer som tycktes iakta dem.

Det kom ett vinande ljud, luckan på undersidan stängdes och farkosten började stiga medan en luftvirvel piskades upp. Efter 15–20 sekunder försvann tefatet uppe i den molniga skymningshimlen.

Humanoider

Hela händelsen hade utspelats på knappt fem minuter. Pekka och Esko stod bara stumma och stirrade, kunde inte förmå sig att säga någonting på en god stund. Pekka svalkade brännsåret med snö och lindade en näsduk om handen.

De undersökte spåren i snön. Farkostens landningsben hade lämnat fyra runda märken, omkring 35 cm i diameter. Innanför märkena hade snön smält decimeterdjupt. Den lilla gröna varelsens fotspår syntes också. Tunna, cirkelrunda spår, 15 cm i diameter. Steglängden var bara 20 centimeter.

Rapporten om detta senaste mysterium i Finland (där har inträffat flera liknande fall) har granskats av organisationen UFO-SVERIGE med högkvarter i Motala. Man betraktar vittnesmålet som trovärdigt. Man tillägger att den "lille gröne" kan ha varit en robot, styrd av varelserna

inne i farkosten. De runda spåren och de mekaniskt regelbundna, korta stegen anses tyda på det.

Men spår i snön utplånas fort, ett brännår är inget bevis och några andra bevis finns inte. Det enda som kvarstår är två grabbars ord om en sällsam händelse i ödemarken. Tro dem den som vill.

Deras berättelse är inte unik. Hundratals fall av UFO-landningar och möten med främmande varelser har rapporterats från nästan alla jordens hörn. Ett nytt begrepp har kommit till på senare år: HUMANOIDER — människoliknande varelser från andra världar.

Jorden utforskas av främlingar

Många människor svär på heder och samvete att de mött humanoider — både under fredliga och dramatiska former. Beskrivningen av humanoiderna varierar åtskilligt i rapporterna — det har föranlett de "tefats-troende" att anta att jorden utforskas av representanter för ett flertal främmande civilisationer på skilda världar.

Vanligast (enligt UFO-statistiken) är "de små männen" — cirka 90–120 centimeter långa, ofta klädda i silvergänsande eller gröna dräkter. Sedan kommer de storvuxna humanoiderna — över 2 meter i längd, vanligen med långt hår. Jättar — över 3 meter långa — påstår sig flera vittnen ha mött. Likaså små häriga dvärgar som lär vara ganska aggressiva.

Möten med varelser av "normal" människolängd och långt hår har också rapporterats. Men det var innan det långa hårmodet hade kommit. I dagens läge lär det vara ganska svårt att skilja dessa "utomjordiska" från vanliga långhåriga jordvarelser.

Sådan är den märkliga utvecklingen från 1946 till 1971. Från eldkulor över Sverige till tefatslandningar runt om på jorden och utstigningar av olika sorters främmande besökare från de vackraste till de mest bisarra.

Industriell tillverkning i rymden?

En rad laboratorieexperiment har utförts ombord på rymdstationen Salut-6 som ett led i arbetet att så småningom utnyttja rymdens speciella förutsättningar för industriell tillverkning. Enbart den senaste besättningen Ljachov och Rjumin har utfört mer än ett 50-tal produktions tekniska experiment.

Med detta har man skapat ett tiotal "nya" material. Dessa lover så mycket att sovjetiska experter räknar med att kunna utveckla flera unika produktionsprocesser och få dem tillräckligt lönsamma, i ett slags rymdens specialfabriker för exempelvis komponenter till avancerad elektronik.

Experimenten på Salut-6 har främst varit metallurgiska. Besättningarna har odlat kristaller för halvledarelement. Man har gjort komposit av metallsmältor och fibrer av mer trögsmläta metaller. Samtidigt har man studerat hur svetsning och lodning kan tänkas fungera i rymdmiljö. Man har också studerat de kemiska föreningar som bildas vid smältning i tyngdlöst tillstånd och som har halvledarmagnetiska och supraledande egenskaper.

Smältning i jordmiljö

Vid smältning i vanlig jordmiljö påverkas materialen av en del oönskade krafter som man kan slippa i rymden. S k konvektionsströmningar, som medför att tätheten blir lagre hos skikt närmast värmekällan, inverkar på homogeniteten i det efter smältningen bildade materialet.

Flera material drabbas av s k likvidationsprocesser – en partiell smältning vid uppvärmning av bland annat legeringar. Detta gör att man vid tillverkning av stora monokristaller av exempelvis kadmium- och kvicksilvertellurider bara kan nyttja en mindre del av kristallen.

Kosmonauterna har odlat sådana kristaller liksom fasta lösningar av antimon + vismut och indiumantimonid + vismut i rymdmiljö.

Kosmonauten laboratorieassistent

För experimenten har kosmonauterna ombord haft två elugnar med mikrodatorstyrning av värmefältet. Ugnarna ger temperaturer upp till 1 200 °C, utan att ugnskroppen blir varmare än 50 °C.

Experimenten har för kosmonauternas del bestått i att stoppa in kassetter med ampuller av de material som prövats i ugnarna. Man har ställt in rätt temperatur, hastighet och rörelseschema för mediet i värmefältet och startat ugnarna. Mikrodatorn har sedan styrt processen. Kosmonauterna har som laboratorieassistenter fört anteckningar om försökens gång.

Parallellt med rymdexperimenten har man gjort liknande prov med motsvarande utrustning i laboratorier på marken, för att få jämförelser av miljöns påverkan.

Försöken gav goda resultat. Tillverkningen av halvledarkristaller gav stora monokristallblock med hög mikrohomogenitet. Man fann också att diffusionen betyder mest för transporten av komponenterna i smältan.

Man upptäckte också att de mikroaccelerationer som uppstod vid smältugnen i denna miljö – endast 10^{-5} av tyngdaccelerationen – direkt inverkar på komponentfördelningen i materialet.

För tillverkning av kompositmaterial användes bland annat aluminium tillsammans med hårt wolfram samt aluminium respektive tean med hårdkoppar.

Resultaten blev material med

mer homogena fasfördelning och större primärkristaller i dessa faser än vid tillverkning i jordmiljö.

Homogena glassorter

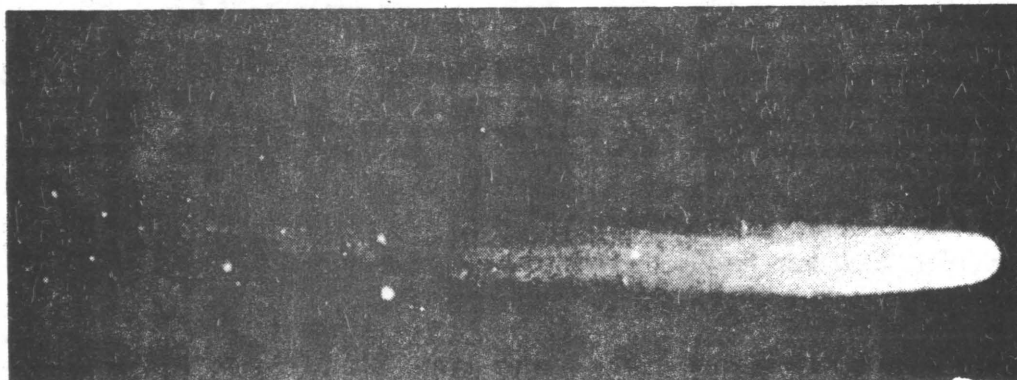
Olika experiment med glassmältning gav som resultat mer homogena glassorter och glaskristaller med utomordentliga elektrooptiska egenskaper.

I en speciell apparat har kosmonauterna i stationens luftsluss under vakuum provat beläggning av ytterst tunna metallskikt på olika ytor. Man har använt silver och några ytterligare metaller i de tunna skikten och anbringat dem genom förångning och efterföljande kondensering. Man vill på detta sätt kunna åstadkomma termoreglerande ytor på rymdobjekt.

Sovjetiska metallurget och produktions tekniker tror efter Salut-6-experimenten att vi snart får uppleva den tid när rymdfarkoster utrustas med speciallaboratorier och produktionsavdelningar för exempelvis speciella halvledarmaterial. Produktionen får helt datorstyrda processer där kosmonauternas uppgifter blir att trimma in och starta anläggningarna.

Engelsk professor:

Kometskräcken befogad Farsoter från rymden!

Enligt den engelske professorn Fred Hoyle var det kometerna som förde livet till jorden för miljarder år sedan

- FRÅN VÅR STOCKHOLMSREDAKTION -

Kometer har i alla tider ansetts vara ett slags jättecken, hotfulla symboler för gudarnas misshag med mänskligheten och förhåll till afbehållna svåra olyckor och straff. Nu hävdar den världsberömda engelske astronomen Fred Hoyle att denna urgamla folkliga föreställning faktiskt har ett visst verklighetsunderlag.

Enligt Hoyle uppstod nämligen livet på jorden genom att kometer och meteoriter från yttre rymden föll ner och berikade vår planet med

olika organiska molekyler. Men med livet fördes också epidemier och farsoter till vår värld.

Hoyles teori går ut på att denna kosmiska invasion fortfarande pågår - ett regn av levande organismer sprider epidemier typ den katastrofa digerdöden och så moderna saker som asiatiska snuvan...

Fred Hoyles arbete är inget hugskott. Han anser sig på klart logiska vägar ha kommit fram till att livet måste komma från kometerna. Denna tanke har han haft i mer än trettio år. Fred Hoyle, som är professor i astronomi vid Cambridges universitet i England, framlägger sin sensationella teori i boken "Lifecloud".

Fred Hoyle tror att våra urmolekyler föddes ute i universum i de täta moln som vi kallar nebulosor och som driver omkring mellan stjärnorna. För miljarder år sedan sveptes mikroskopiska bakterier och virus från molnen med i en kometsvan som drog förbi jorden och "puddrade" atmosfären med dessa organismer. Som nämnts hävdar Hoyle att denna kosmiska invasion fortfarande pågår.

ASIATEN SPREDS

Som ett bevis för sin teori pekar Fred Hoyle på spridningen av asi-

aten. Han har tillsammans med en kollega studerat hur den förra vinterns asiatiska snuva spreds bland skolbarnen i Wales. Och han hävdar att det matematiska mönstret för detta är totalt överraskande.

Enligt Hoyle visar varken de farsoter som historien upplevt, typ digerdöden (en pestsjukdom som vid 1300-talets mitt hemsökte större delen av världen och som enbart i Europa antas ha krävt 25 milj liv), eller dagens världsomfattande snuvor, typ asiaten, upp ett vanligt mönster för hur organismer sprids från en människa till en annan. Normalt sker det antingen genom personlig kontakt eller genom djur.

När det gäller de världsspridda farsoterna är spridningen sådan, enligt Hoyle, att det snarare är naturligt att de "duschats" över atmosfären och sprits med vindarna...

SVENSK FÖREGÅNGARE

Fred Hoyle är inte den första vetenskapsmannen som har ifrågasatt om inte livet på jorden är av kosmiskt ursprung. Han har en svensk föregångare i den geniale vetenskapsmannen och nobelpristagaren Svante Arrhenius (1859-1927).

Svante Arrhenius föreställde sig att världsrymden, liksom luften kring jorden, är fylld av otaliga små levande organismer ("livsfrön") - sporer eller mikrober - som tillryggaläger långa sträckor med hjälp av ljustrycket. Om de hamnar på en planet med lämpliga livsvillkor, kan de gro och livet kan utbreda sig.

U N

- Har du hört allt det där pratet om flygande tefat?

Leder fisket från rymden

Fisketekniken kan få en ordentlig knuff framåt med hjälp av rymdtekniken. Mätresultat och bilder från satelliter och rymdskepp har redan använts för att leda havsfiskeflottor till de gränsskikt mellan varmt och kallt vatten där plankton och fisk samlas. De sovjetiska besättningarna på rymdstationen Saljut-6 har dessutom kunnat komplettera mätningar och bilder från stationen med sina synbilder. Det har betytt avsevärt förbättrade möjligheter att tolka bilder och mätresultat och snabbt hitta fiskstimmen.

Från Saljut-6 kan man bland annat mäta havsytans temperatur och bestämma halten av klorofyll i vattnet. Rymdstationen tar också bilder från vilka man kan följa de stora virvlarnas vandringar över haven och rita noggranna kartor över havsströmmarna.

Detta tillsammans med bilder som kontinuerligt överförs till jorden från markresurssatelliter ger ett omfattande dataunderlag som gör det lättare att hitta de sk vattenfogarna — gränsskikt mellan varmt och kallt vatten.

Kring vattenfogarna finns zoner med stora halter av fytoplankton, de försvinnande små växtorganismer som är fiskens föda. Plank-

tonsamlingarna ger färgförändringar i havet — man ser hur havet "blommar". Och det är här rymdstationens folk kan göra sin stora insats för fisket.

Färger

De besättar regelbundet om var blomningszoner och vattenfogar kan finnas. De kan också berätta om var större fiskstim kan finnas med hjälp av de färger de ser i havet. Havet antar olika färger alltefter temperatur, salthalt och ljusförhållanden.

För denna samlade information är människoögat överlägset de mest exakta optiska instrument.

Det anser sovjetiska fiskeexperter sedan de tagit rymdbesättningarna till sin hjälp.

Man får också de här uppgifterna tillräckligt ofta och insamlade under så kort tid att de verkligen är aktuella. Observationer över större vattenområden från fiskeforskningsfartyg eller flygplan hinner ofta bli inaktuella. Det tar för lång tid att samla in dem och förhållandena hinner ändra sig för mycket.

Utöver de direkta uppgifterna om lämpliga fiskezoner kan rymdbesättningarna snabbt lämna uppgifter om issituationen exempelvis kring Arktis och Antarktis.

Fisket från rymden kan enligt de sovjetiska experterna förfinas med andra instrument och fler systematiska observationer. Detta grundar man på de resultat man fått genom Saljut-6.

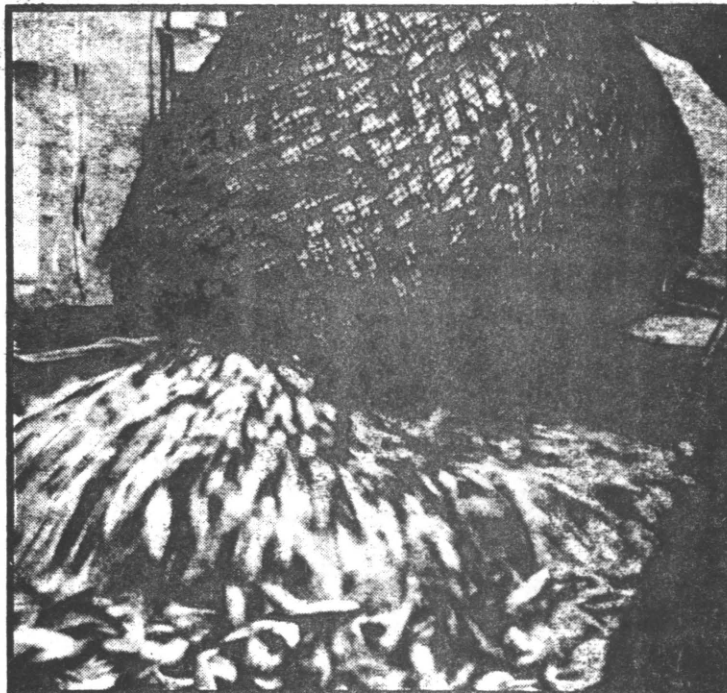
Varmare

Fiskstimmen ger en något högre temperatur än det omgivande vattnet — det kan mätas och följas genom infrarödmatning.

De turbulensspår fiskstimmen lämnar efter sig kan faktiskt observeras från rymden.

Med instrument för spektralanalys kan man upptäcka och följa de specifika ämnena som en del matfiskarter avsondrar och som lägger sig som tunna hinor på vattenytan.

Ett samspel mellan rymdstationer och ett globalt nät av bojstationer på vattnet för att samla in data och observationer skulle kunna bli ett effektivt instrument i fiskeforskningen. Ett sådant internationellt forsknings-samarbete diskuteras redan inom FN:s ram.

Här finns fisken! Fiskeflottorna kan få snabb information från rymden.

Vems ansikte syntes på himlen

En varm augustikväll 1950 gick min make och jag hem från en fest på Borkhults festplats. Vi hade båda hjälpt till där och nu gick vi storbelåtna hem, för festen hade givit arbetarekommunen ett stort och välbehövligt bidrag till kassan.

Sakta gick vi hemåt, vi hade ingen brådska, det var lördagskväll och vår 2-åriga son han sov hos mina föräldrar. När vi kom till en hage låg det en hög med bräder, vi beslöt oss att sitta där en stund och njuta av månskenet och den varma kvällen.

Vi satt en liten stund och språkades vid om lite av varje, plötsligt reser sig min make upp och säger: "Kom Ann-Marie, det är sent och börjar bli kyligt".

Min make, är fåordig när vi går den lilla vägbiten till vårt hem. Jag tänkte aldrig på varför min make bröt upp så hastigt och ville gå hem.

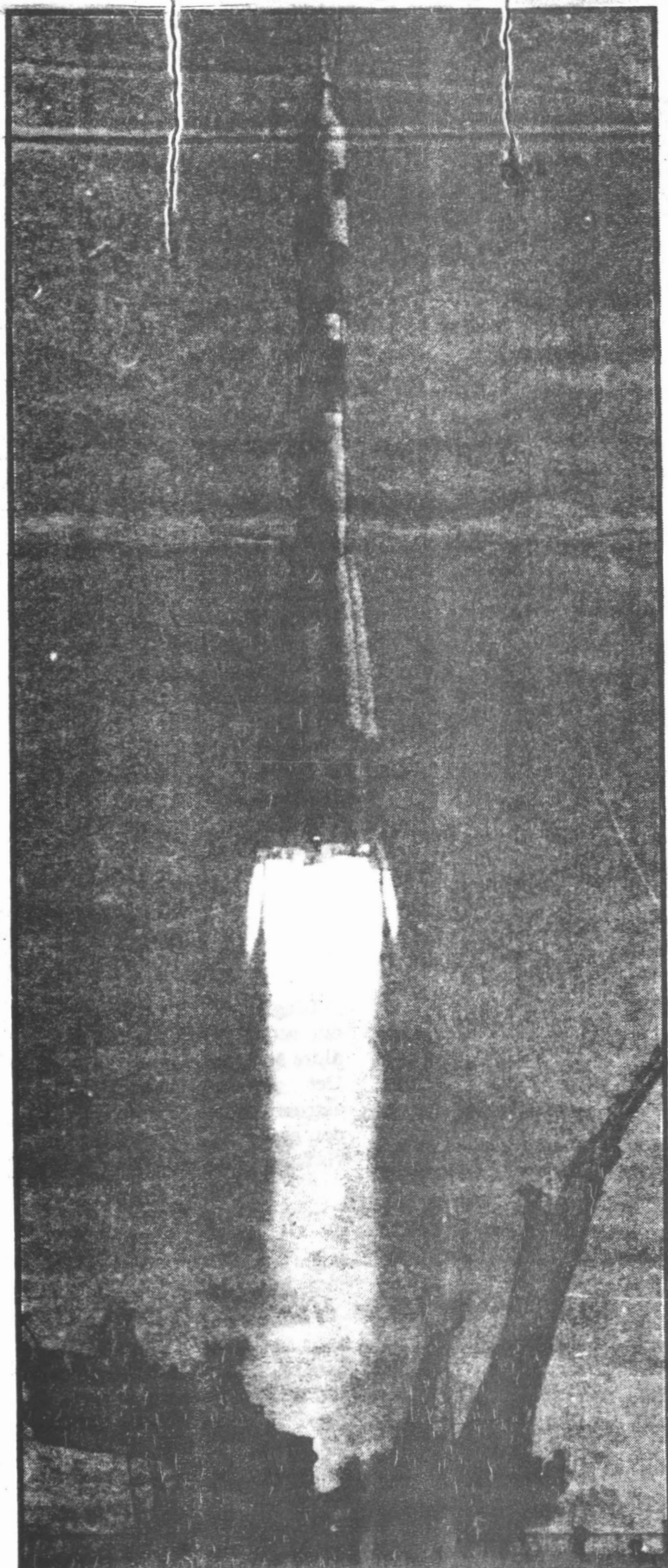
Men efter något år talade han om, att när vi satt och pratade så fick han se ett ansikte av en gammal man med skägg. Det var stort och syntes mycket tydligt på himlen.

När jag inte sa någonting då förstod min man att det var något övernaturligt han såg och han ville inte säga till mej vad han såg, för han förstod att jag skulle ha blivit förskräckt.

Men kvar står frågan: Vems var ansiktet och varför visade det sig bara för min man?

Anne-Marie Duktig

Solens massa utgör 99,9 procent av vårt planetsystems hela massa. Varje sekund förvandlas 564 miljoner ton väte i solen till 560 miljoner ton helium. De fyra miljoner ton som "fattas" utgör strålningsenergi. Ändå minskar inte solen märkbart.

Sammanlagt har 14 kosmonauter sänts upp till den sovjetiska rymdstationen Saljut-6 under de senaste två åren. Det innebär rekord i rymden.

Första provskottet

Europas första bärraket för nyttosatelliter, Ariane, med Volvos brännkammare i de två första stegen och Saab-Scantias omborddator, OBC-AR, provskjuts för första gången 15 december. Det sker från franska rymdcentralen Kourou i Franska Guyana i Sydamerika. Raketen väger drygt 200 ton och kan placera satelliter på ca 1000 kg i geostationär bana.

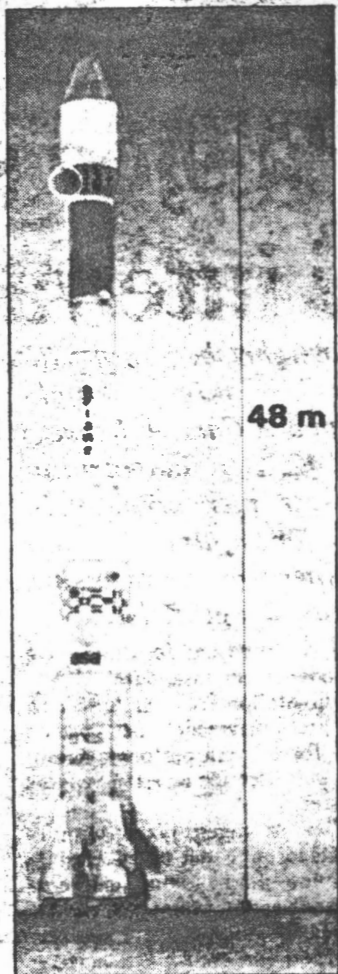
De följande provskotten, som planeras till 1980, kommer att medföra nyttosatelliter. I dessa finns ett tysk-amerikanskt vetenskapligt experiment, en amatörradiosatellit, en indisk kommunikationssatellit, en europeisk meteorologisk satellit och en likaledes europeisk marin kommunikationssatellit.

Under 1980-talet räknar man med att skjuta upp 4-6 Arianeraketer per år med främst telesatelliter. För den fortsatta verksamheten har bildats ett intressentbolag, ARIANE-SPACE som även siktar på att få utomeuropeiska kunder bland satellittillverkare. Två svenska företag är med, Saab-Scania och Volvo Flygmotor.

Den miljötåliga minidatorn ombord kommer från Saab-Scantias robot- och elektroniksektor i Göteborg. Den ansvarar för kommunikation med markdatorn under nedräkning före start och har hand om navigation och kontroller under den 15 minuter långa färd.

Självreparerande dator 1984

Nio datorer, varav fem flygfärdiga och fyra utprovningsmodeller, har levererats. Till dem har omfattande provutrustning även tagits fram i Göteborg. Totalt uppgår Saab-Scantias andel i Arianeutvecklingen till 30 miljoner kronor i dagens kronvärde. För serieversionen av raketen har kontrakt redan tecknats på sex

Saab-datorer sitter ca 6 m från raketnosen på Ariane, markerat med en ring på bilden.

datorer till ett pris av 6 miljoner kronor. Förhandlingar pågår om leverans av ytterligare fem datorer.

Saab OBC-AR är en moduluppbyggd minidator med 16 eller 32 bitars ordlängd. Den har rymdqualificerade komponenter som skall klara flera års drift i rymden utan underhåll. Den kommer bl a att ingå i den rymdtåliga satelliten EXO-SAT, som planeras bli uppsänd med Ariane 1981. Datorn skall där genomföra databehandling för experiment ombord och beräkna attitydkontrollen.

I den kommande franska jordresurssatelliten SPOT, som skall upp enligt planerna 1984, kommer en delvis ny Saab OBC med. Nya komponenter skall öka tillförlitligheten och livslängden. Datorn blir även självreparerande. Det ordnas så att datorn med begränsad extra kapacitet, och därmed måttligt ökad vikt och strömåtgång, får stor driftsäkerhet. Inträffar fel kommer datorn att kunna motverka dessa och ändå fortsätta sin uppgift.

Den första lyckade raketavskjutningen ägde rum den 16 mars år 1926 i USA. Den utfördes av dr. Robert Goddard, den amerikanska rymdraketens fader.

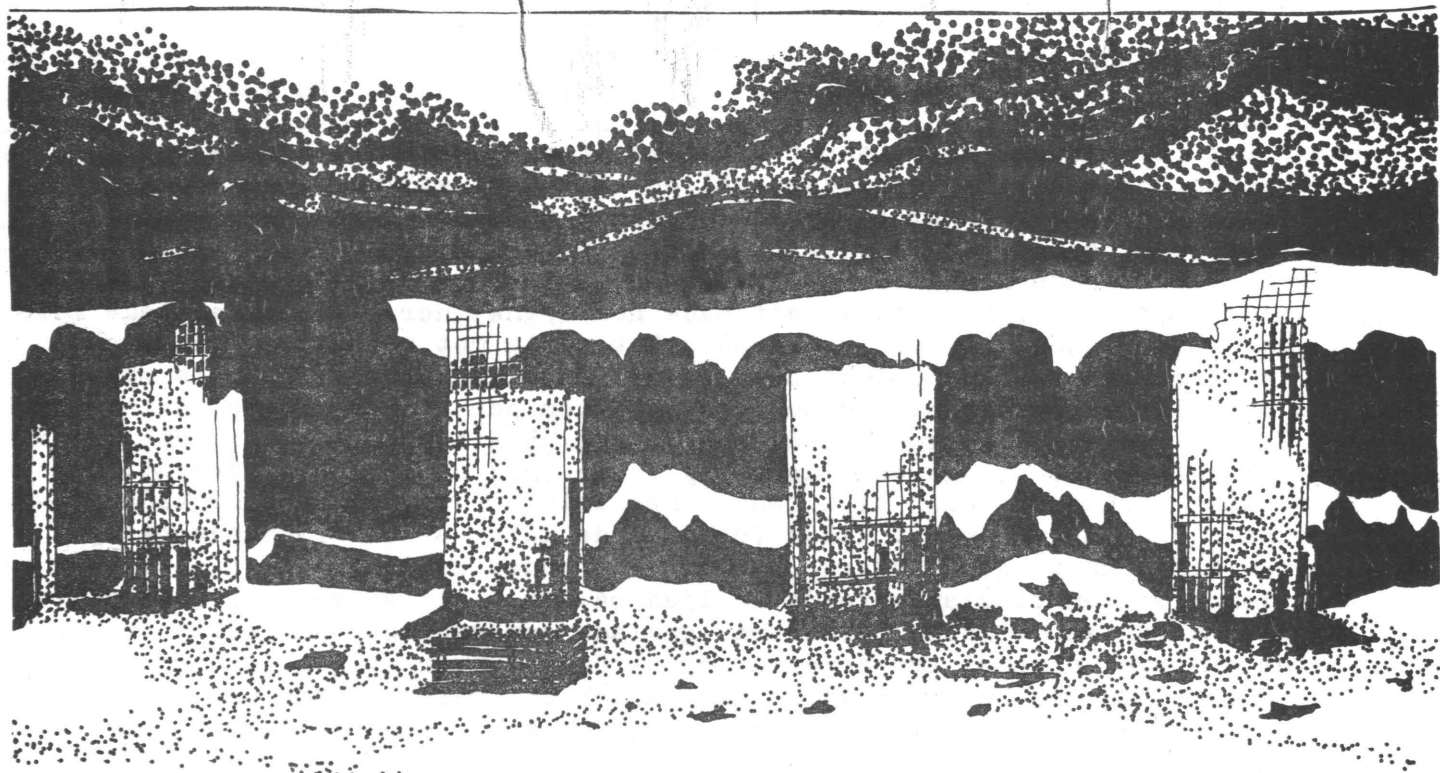
Enligt senaste forskning är Titan, en av planeten Saturnus tolv månar, den enda himlakroppen i vårt solsystem — förutom jorden — som kan hysa någon form av liv. Den har en tät atmosfär av främst väte och metan, vilket kan åstadkomma en drivhuseffekt. Den amerikanska rymdflugstyrelsen planerar att redan under 1990-talet låta landsätta människor på Titan.

Idag är alla forskare överens om att vårt solsystem inte är äldre än fyra till sex miljarder år. Det mångtus som Apollo-astronauterna tog med till jorden gav vetenskapsmännen bevis för den dateringen.

Givande promenad

Pensionären Bill Hay och hans son gick för någon tid sedan ut med en metalldetektor för att prospektera nära Kalgoorlie i västra Australien. Det lönade sig, för de hittade en guldklump på 3,4 kg, värd ca 220.000 kr.

Den första väderleksrapporten i Sverige sändes per järnvägs telegraf den 1 januari år 1881. Den lød: "Fortfarande västliga vindar med klar himmel i södra och mellersta Sverige.

Taurina 77

'TRANS EUROPIE EXPRESS

Taurina

Solkatterna spelade över väggen; först dök två avlånga upp, förvreds långsamt, föll sönder och förenades med fem nya fast cirkelformade. Rummets kringvirvlande damm fick strålgårdar att avteckna sig. Det såg ut som om den gamla rullgardinen hade fått sina långa revor av ett attackerande djur med vassa klor. Solljuset letade sig in genom ännu fler hål. Enstaka solkatter dök upp högre upp på väggarna, någon till och med likt ett trubbigt spjut av ljus på taket.

Efter en stund stod solen så högt över horisonten att ljuset svepte fram över de två bredvid varandra ställda enkelsängarna, deras otvättade linne och den spenstliga gestalten under det ena täcket. Fönsterglasens många sliror förvandlade den varma solbollens form. För några ögonblick var scenen vacker, liksom insvept i ett sällsamt ljus som fick allting att vibrera av skinande färger och liv.

Exakt tjugotre minuter över åtta dundrade City Line förbi så att huset skakade. Pete vaknade med ett ryck, och vände sig yrvaken om under täcket. Tolv gissade han och räknade i snabbt takt dunken från skenskarvarna...fem...sex...sju...åtta...nio... Han slutade vid fjorton. De kör visst med extravagagnar idag, tänkte han och kom snabbt på orsaken: det var lördag och människorna var lediga. City Line måste kunna svälja dem alla. Lugnet kom tillbaka och blott Glenmilles avlägsna industribuller läckte in i rummet genom de trasiga fönsterrutorna; alla arbetare var trots allt inte lediga.

Hans korpsvarta hår gnistrade rött, violett och blått när solljuset beströk

honom. Han låg och kisade mot det. Det såg ut att arta sig till en fin dag, en fin sensommarlördag. Ändå drog det kallt från fönstren och luften var egendomligt laddad och fuktig.

Sheela var försvunnen. Något annat hade han inte väntat sig. Han kände sig stel i lederna och mindes inte gårdagskvällen med något större behag. Efter en lång och strapatsrik dag långt borta i Georgetown hade han kommit hem sent. Sheela hade haft besök och hon hade blivit arg på honom. Varför hade han varit borta hela dagen? Varför hade han inte skaffat någon mat? Frågorna hade haglat. Han hade inte haft några svar. Framåt midnatt hade hon lugnat ner sig. Han gillade inte när hon hade besök. Hon blev så förändrad och konstig mot honom. Som så många gånger förr fick han snällt försöka sova på den knöliga kökssoffan tills mannen gått. De var alla skepnader han skrämdes av. De kom och gick med dova röster mot Sheelas ljusa. Tidigt på morgonen hade han vaknat av att Sheela stod jämte honom. Hon grät. Han fick lov att gå och lägga sig i sin egen säng. Han mindes att hon hulkat en lång stund och talat till honom, men inte om vad. Så hade de båda äntligen somnat. Sheela, vårdslöst klädd fortfarande märkt av en främmande parfym, och han med kläderna på och händerna hårt knutna under kudden.

Solkatterna var en ringlande kedja av ljus på den fläckiga väggen. Pete satte sig upp på sängkanten. Wilsons, grannarna, grälade som vanligt. Rummets enda dubbel-fönster dämpade knappast svordomarna som strömmade över stigen från rucklet på andra sidan. Enda möbleringen var sängarna och en trälåda jämte ena långväggen. Tidningar tjänade som mattor och isolering där sprickorna i väggarna var på tok för stora. En elektrisk lampa hängde i en svart kabel rakt över sängarna. Fortfarande kunde de betala den lilla elräkningen. Fast nu var ännu sommar och elen och uppvärmningen var inte det stora problemet. Söderläget gjorde också sitt till, i alla fall på förmiddagarna.

City Line återkom punktligt trettiofyra minuter över åtta och det öronbedövande slamret ville aldrig ta slut. Pete räknade till omkring trettio vagnar, men bortåt hälften av dem skulle förmodligen växlas över till Nordsjölinjen på Alexandria Station och gå till Colechester och tillbaka till stor-London, trodde han.

City Line var en märklig uppenbarelse. En blå och vit strömlinjeformad dragare med mängder av vagnar i samma färger som alla tycktes hämtade ur en film om framtiden. Fönstren var små och runda som på ett flygplan. Tåget körde så snabbt att en virvelstorm i dess kölvatten slet fram och kastade omkring en plym av skräp - i alla fall i Glenmille-distriktet. Fem minuter i tvåhundrafyrtio kilometers hastighet - det var avståndet till Central Station.

Han hade aldrig varit där.

Sheela sade jämt att det var ännu värre där och han trodde henne för Hux och Linda envisades med att säga detsamma. De berättade om gigantiska övergivna byggnader, parker ingen längre skötte, drivor med avfall, kvarter de rika bara körde igenom med bildörrarna ordentligt låsta och stadsdelar där de fattiga hänvisades till överbefolkade bussar om de ville förflytta sig längre sträckor och framför allt hade råd till det. Arbetslösa gäng drog omkring på gatorna dag som natt, vandaliserade och trakasserade, förklarade de med avsmak trots att de satt i samma båt och också brukade roa sig med att pricka fönsterrutor och gatljus. Det har alltid varit så här, vad är det för konstigt med det, brukade Pete tänka, och drömde trots allt om att en gång få resa in till centrum, till det verkliga London.

Sheela hade tagit den sista maten. Det bekymrade inte Pete. Han snörade på sig sina tygskor, stack en slidkniv i bältet och snyggade till sängarna. Han hade sett längre ut när han låg ner. Han såg ut att vara minst femton år men hade bara fyllt tolv. Han var snabb, vesselsnabb, och det hade räddat honom ur många knepiga situationer. Idag gällde det vatten. Ett tjockt dammlager täckte handfatet. Det var flera veckor sedan det funnits rent vatten att tvätta sig i. Det kunde bli aktuellt med befriande sprängmarscher idag också. Nu måste han sticka till Joe. De skulle klara av det tillsammans. Det var viktigt. Sheela manade honom alltid att tvätta sig ordentligt för annars kunde han bli sjuk.

Han rullade upp den spruckna gardinen. Fönsterglasets trasiga kanter var farligt vassa. Det förvånade honom att hela himmelen förutom en handflatebred öppning just ovanför horisonten där solen strålade var täckt av grå molnmassor. Ett väderomslag var på gång.

Han drog på sig sin urblekta jacka och gick ut ur sovrummet när han hejdade

sig. Sheelas blå nattlinne låg framme på hennes säng. Han hade sett henne dra på sig det många gånger, men aldrig ta av det. Det var karlarna. Hon blev så förändrad och han måste gå ut. Helst skulle han vilja elda upp det. Han bet ihop tänderna. Blotta åsynen av det gjorde att han kände sig sjuk, men hon älskade det. Han vek omsorgsfullt ihop det genomskinliga, glansiga tyget med sina broderier och stoppade in det långt under hennes madrass. Hon värderade det trots allt mest av sina få persedlar. Det skulle vara förargligt om det blev stulet bara för att det råkat ligga framme.

Genom fönstren skyttade långt borta vid horisonten ett blått band - havet. En rad vita kupoler avtecknade sig mot det. Flödesreaktorer. Pete hade hört ordet nämnas många gånger av de vuxna. Det var de som gjorde att City Line kunde rusa fram och tillbaka på sitt breda metallspår.

Han drog ner rullgardinen igen. Den främmande parfymdoften hängde fortfarande kvar i luften. Han anade plötsligt varför Sheela hade gråtit hos honom på morgonen. Det var tiden. Den höll på att hinna ikapp henne liksom den en gång hunnit ikapp både Jeff och Nora. Ingentings skulle komma att klara sig, inte ens London, brukade Sheela säga med fränvänd blick. Drömmarna måste obevekligt dö. Vi får inte lägga av, vi klarar oss alltid på något sätt, tänkte Pete. Jag måste hjälpa henne ännu mer. Idag skall vi fixa vatten.

Vinden blev kyligare.

Det var senare samma förmiddag. En kall, otäck dimma svepte in den sparsamma biltrafiken på The Mall i ett av Londons ännu rika kvarter i centrum. "Vi får aldrig varesig tyskarna eller fransmännen med oss", utbrast Robert Landfield, en medelålders liberal parlamentsledamot när han tillsammans med partibrodern Keith Norman tog hissen upp från Victoria Station. "Jag undrar hur länge den här affären ska valsa runt så här bland regeringar och utredningsgrupper. Det är ju snart tio år sedan vi väckte det ursprungliga förslaget. Vår demokrati hotas. En beslutsprocess får inte bli så här omfattande och utdragen ytterst dikterad av några gamla oljebolag som inte heller de begripit att guldåldern är över. Det är en ny tid nu, 1900-talet är förbi och kommer aldrig tillbaka. Det krävs nya grepp för att lösa de allra mest elementära samhällsproblemen. Jag är i alla fall glad att vi har kunnat projektera och bygga en del av den södra banan - det ger oss ett fint försprång när vi väl får grönt ljus..."

Sommaren höll på att förvandlas till en för tidig höst. Duggregnet drev ner från den diffusa himmelen. De båda männen fällde upp sina paraplyer.

Han kände sig trött. Det irriterade honom att affären skulle bli så långdragen nu när både teknologi, tillräckligt med energi och arbetskraft fanns att tillgå. Det var ett enormt slöseri. Han undrade tyst hur många som egentligen var medvetna om det. Han kunde redan höra sig själv räkna upp alla argumenten för ett omedelbart igångsättande av projektet. Eftermiddagens session med de andra västorienterade europeiska staterna väntade. Ännu en kostsam konferens och förmodligen samma gamla låsta positioner. Både Västtyskland och Franrike hade råd att betala ytterligare femtio års oljeinköp till den uråldriga transportapparaten som var ett arv från det gångna seklet - deras avancerade militärindustri hävade in jätteinkomster på den öppna marknaden. Det var det som var problemet.

"De kan knappast säga nej så många gånger till" Robert Landfield höll med och log. "De önskar nog att förslaget var deras. Då skulle det säkert vara mycket lättare att få ett majoritetsbeslut bakom projektet". Den privata företagsamheten höll på att äventyras av regeringarnas centralstyre; liberalismen hade hamnat i det nya århundradets värsta kris, tänkte han.

Keith Norman önskade innerligt att regnet skulle upphöra och solen komma åter. Det ständiga gråvädret gjorde honom deprimerad, speciellt eftersom han måste vara kavr i England och inte kunde ta en välbehövlig semester på sydligare breddgrader. De soliga sommarveckorna passerade förbi alltför hastigt. Höstregnen hade på senare år blivit allt längre och ihållande. Väderexperterna hävdade att ett omslag i klimatet var på gång, att det var ett förstadium till en ny istid. Att vädret verkligen hade förändrats till det sämre bara under hans vuxna liv, det höll han med om, men det där om en ny istid...

Han småhuttade och skägget var fullt av regndroppar. "De måste ta den här chansen tillsammans med oss - för Europas bästa, ja, vår framtid. Vi har redan

hamnat långt efter amerikanarna" Robert Landfield instämde "Det var dom som först hamnade i den svåra energikrisen, men så tog dom sig ur den först också. Vi skulle alla behöva lite av deras vilja..."

Trots att det var lördag trafikerades trottoarerna i dessa rika stadsdelar endast av ett fåtal människor. Få kände tydligen för att shoppa när de riskerade att blötas ner av en plötslig regnskur.

Stor-Londons fjorton miljoner invånare hade, liksom den övriga befolkningen på öriket för knappt ett halvår sedan lagt sina röster i ett desperat nyval efter regeringen Drakes fall. Valet hade dock inte skapat några nya politiska alternativ till parlamentet. Fortfarande var det som om denna politiska tvehågsenhet också präglade mannen på gatan. I massmedierna rasade fortfarande de politiska grälen men allmänheten hade för länge sedan tröttnat att följa med i dem.

Sekelskiftet hade kommit och gått utan att det sedan länge förutspådda sönderfallet av den kapitalistiska västvärlden hade inträffat, något som de senaste åren hade legat labourpartiet om foten. Ännu gav dock 80- och 90-talens snabba och omfattande automatisering av industrin återverkningar på arbetsmarknaden i form av omplaceringar av arbetskraften i en utsträckning som inte skulle ha tolererats på 70-talet. Därtill hade man ännu inte lyckats bemästra den i vissa länder nästan tjugoprocentiga arbetslösheten. Ingen politiker sa det rakt ut, men eftersom tillverkningsindustrin var mycket lönsam efter alla rationaliseringar kostade det mindre att låta människorna gå arbetslösa än att skapa nya jobb åt dem. Ännu hade detta lett till förvånadsvärt få konflikter på arbetsmarknaden i Storbritannien precis som om de arbetande klasserna hade hamnat i det nya århundradets dittills största baksmälla, en dvala underblåst av fattigdom och missär svår att ta sig ur.

Vinden friskade åter i och regnet föll smattrande mot asfalten. Parlamentsledamöterna tog tillflykten till en gångtunnel under Piccadilly Circus.

"Det vore ju så enkelt...", menade Keith Norman och andades häftigt efter språngmarschen. "Vi behöver miljontals nya jobb för att inte vår ekonomi skall stagnera i sin återhämtning. Trans Europe Express är lösenordet, ett kollektivt transportnät snabbare och mer finförgrenat än jämförbara järnvägslinjer, energisnålt och elenergibaserat. Ett bygge som tar minst tjugo år..."

"Det är kostsamt att skapa nya arbeten men om alla länder ställde upp med statsgarantier borde det gå", bedömde Robert Landfield.

"Naturligtvis går det. Jag är övertygad om att kostnaderna kan pressas. Ge folket tak över huvudet, värme och varmvatten, ordentligt skolundervisning för barn och vuxna och gratis läkarvård förutom frikostigt med mat... Det här är en ny tid. Vi kan ge alla arbete, men inte med lika hög kontantlön som förut".

"En intressant tanke, men knappast ny. I vart fall skulle de åtgärderna stoppa revolutionära tendenser hos vissa grupper..."

Det var ett stort problem, ett genomgripande och komplicerat problem, men bortom dess lösning skyttade framtiden.

Bilvraket brann muntert knastrande. En frän lukt av bränt gummi och förgasade plaster fördes med vinden uppför Rex Morris Way, som i en utdragen sväng delade Glenmille i två nästan lika stora hälfter. Sheela fick den sotiga röken i ansiktet när hon öppnade bildörren. Det var en skarp kontrast till Jaguarens överklassdoft av Havanna-cigarrer. Duggregnet hängde som en våt film i luften och fuktade hennes varma kinder. Hon brydde sig inte om att se bakom sig. Det elektriska billåset klickade till, den sexycylindriska motorn spann mjukt, gruset knastrade under de breda däcken och bilen gled ner mot Arc Drive och försvann.

Hon hade inte velat visat exakt var hon bodde. Hon stirrade mest framför sig när hon gick uppför den söndriga asfaltvägen. Kanske hade Pete rätt ändå trots att han var så ung. Såg han deras situation på ett mer nyktert sätt än vad hon gjorde? Vad tjänade det till? Vilka chanser skulle de ha om de inte ansträngde sig och försökte göra det bästa möjliga av varje situation? Knappast några. Allting var bättre än fortsatt missär och förnedring. Hon beundrade Petes entusiasm. Han tillhörde framtiden mitt i den grå och slitsamma vardagen.

Det verkade dra ihop sig till åskväder. Väl på bakgatan såg hon att sovrumslampan var tänd. Något knöt sig i magen. Hon ville för ett par sekunder bara vända om och springa därifrån. Några hade brutit sig in och satt och väntade på henne! I nästa ögonblick skrattade hon åt sin egen dumhet tyst för sig själv. Det var natur-

ligtvis bara Pete som kommit hem tidigare än beräknat. Det hände ibland. Hon gick lättad vidare. "Jag har fixat rinnande vatten åt oss", förklarade Pete triumferat när hon ställt ifrån sig skorna i farstun och gläntade på sovrumsdörren. "Fast det är egentligen Joes förtjänst. Han hittade grejorna ute vid Tipletts. Nu har vi så många fyllda dunkar att vi klarar oss en vecka". En hängde i en stabil krok från taket och en plastslang ringlade sig fram till handfatet. "Är det ofarligt?". "Garanterat. Alla i Dalewood använder vattnet regelbundet utan att bli sjuka. Mat var knepigare att få tag på, men Joe och jag ska ut igen senare". För en kort stund var det som om tolvåringens röst och intellektet som speglades i den tillhört en vuxen, omtänksam man. Det fanns ingen lycklig barndom längre. Bara mödosamt slit. Trots det blänktes hans ögon av okynne och han studerade sin syster lite frågande.

"Måste du ha besök idag igen?" Hon log och lyfte upp honom i knät. "Pete, kommer du ihåg den där gången för länge sedan när du sa att vi en gång måste lämna Glenmille precis som Stevenson och Jonsons gjorde? Att du ville brottas från skräpet, smutsen, det kalla huset och det droppande taket som brukar väcka oss när det regnar. Jag tycker det var modigt av dem att ge sig iväg fastän ingen vet vad som hänt dem. Många gånger har jag önskat att vi var lika modiga. Här finns ingen framtid för oss eller några andra människor. Vårt samhälle har fallit sönder, och det kan bara bli värre. Varje samhälle måste ha några som styr det. Hos oss bråkar de bara om vem som ska styra och ingenting vettigt blir gjort... I Felixdove har någon anlagt flera husbränder idag..." Han undersökte innehållet i hennes fickor. "Det brann i en bil i vårt kvarter". Hon satte ner honom på golvet och borstade av hans dammiga byxor. "Det var dåliga människor som satte eld på den. Man får inte göra så!" "Varför det - alla andra busar ju?" "Vår far och mor ville inte att vi skulle förstöra saker" Pete lät sig nöja med svaret. Han tog upp slidkniven ur byxlinningen, snörde av sig skorna och sträckte ut sig på sin sänghalva. Sheela rengjorde handfatet och tappade det fullt med kallt vatten. Hon klädde av sig och tog lång tid på sig för att tvätta sig ordentligt. Det var första gången på länge hon gjorde det utan att vara rädd för att bli infekterad. Hon drog på kläderna snabbt för att inte förkyla sig. "Sover du?", frågade hon stilla. "Jag bara villar. Vi har dåligt med mat hemma. Har du några kuponger?" Hon hatade det ämnet. "Tillräckligt men jag orkar inte stå i socialkön idag igen. Jag står inte ut med alla dessa människor. Vi hör inte hemma där. Jag borde ha ett arbete och kunna försörja oss båda... Det är orättvist att det ska vara så här..." Pete såg sin syster gråta igen. Hennes kropp skakade och hon fumlade bland de kläder hon omsorgsfullt tvättat. Det fanns inga blus hon kunde ha.

Pete stod fyra timmar i kön. I utbyte mot fem matkuponger fick han mjölkpulver, säd, torkat kött och potatis. Inte speciellt mycket för två personer men det måste bara räcka i en vecka. Han bar maten i ett knyte över ryggen och gick snabbt med oroliga steg hemåt. Allt för ofta hade han stött på farliga gäng som tvingat av honom matransonen. Nu varierade han vägen, såg sig ofta omkring och sprang den sista biten. Han gömde maten i en jordkula under ingångens brädor.

De flesta av Glenmilles invånare var färgade och om inte arbetslösa så i alla fall ordentligt underbetalda. Kensington, Bayswater och Westbourne var andra stadsdelar som nu övergivits av den vita medelklassbefolkningen. Där tvingades de färgade att leva i en stadsslum som med samma kusliga obeveklighet som en cancertumör bredde ut sig. Ännu fler vita flyttade ut mot Londons periferi och tack vare deras stora skattekraft blomstrade förstäderna som aldrig förr. När skatteunderlaget minskade i centralkommunen drogs den offentliga servicen allt längre ner i olika etapper och en egendomlig dekadens bröt storstadens utveckling. Förhållandet var känt sedan länge men problemen tycktes olösliga.

Somliga engelsmän skämdes över att den amerikanska storstadssjukan hade drabbat även dem. Det fanns bara en lösning. Att riva de centrala slumkvarteren och där anlägga grönområden samtidigt som den fattiga befolkningen erbjöds moderna bostäder i nyuppförda förorter. Allting måste decentraliseras. Drogmissbruket och därmed också brottsligheten skulle komma att minska. Den viktigaste åtgärden för att häva städernas och nationens långsamma tillbakagång var dock den besvärligaste - att skapa 100.000-tals nya jobb bara i England.

Trans Europe Express kanske skulle kunna råda bot på de problemen.

Det var på eftermiddagen. Regnandet hade upphört. Tunga moln drog fortfarande

fram över himmelen, och det såg ut att kunna bli mer. Vid horisonten samlades stålblå åskmoln.

Sheela låg invirad i sin fransiga filt och sov just så som Pete för flera timmar sedan hade lämnat henne. Hon vaknade av att golvplankorna knarrade. Det drog kallt från fönstret och han lade sin filt över henne. Hon såg otäckt blek ut. Till och med hennes körsbärsfärgade läppar var bleka. Ögonen hade en matt glans. Det blonda håret låg i tovor som en gloria kring hennes huvud. Den gamla blusen hade stora svettfläckar. Han nändes inte väcka henne, men upptäckte snart att hon ändå hade vaknat. Hon fixerade honom med en slö blick. "Jag somnade visst. Jag är så trött. Hur gick det?" Pete bytte till långbyxor av bomull - de enda han hade. "Allting är fixat, men jag tycker att vi väntar med maten ett par timmar. Joe och jag har en grej på gång". "Ingenting farligt?" Han skrattade till. "Vi klarar oss alltid. Sen ska vi inte behöva svälta på ett bra tag. Måste du gå ut idag igen?", undrade han oroligt. Hon försökte le och svarade med låg röst: "Jag får se. Det vet jag inte än".

Rummet var överkligt stilla när han lämnade det. Till och med industribullret hade avtagit en del. Joe väntade på den avtalade mötesplatsen. Han var en halv decimeter längre än Pete, jämgammal, med ett urgröpt ansikte och livliga ögon. Han var mellanblond, men om han någon gång unnade sig en ordentlig tvättning blev håret betydligt ljusare. Pete tog entusiastisk upp deras avbrutna samtal samtidigt som de halvsprang söderut ut ur Glenmille i riktning mot Bromley. "Så du hittade det när du var ute och jagade? Jag har aldrig hört talas om något liknande" Joe drog sig till minnes. "Det var en ren slump. Jag jagade kaniner och det var en jag måste följa extra länge som gjorde att jag sprang rakt på det. Dom ligger utanför Le Bleue och ingen tycks ta någon notis om dem. Dom har röjt i landskapet och de ligger i en jättelång rad efter varandra, men jag förstår inte riktigt. De är inte färdigbyggd. Gjutformarna sitter kvar. Verktynen ligger i olåsta trä-lårar här och där. Ingen har brytt sig om att ta med dem. Allting ligger bara där och väntar på oss..." "Varför har det blivit så? Det måste vara många gånger som känner till det här. Sa du att det liknar en järnväg?" Joe saktade ner farten. "Dom kanske har vakter i närheten. Det är en järnväg men den är underlig. Ibland är det höga pelare jämte varandra, ibland har dom grävt stora djupa diken i marken och sprängt bort berget... men det är inte färdigbyggd. Det finns inget spår".

"Oj", utbrast Pete hänförd. Vilken tur vi har. Stora betongklumpar efter varandra. Dom kan vi inte ta. Men verktygen. Hur många är det? Jag tycker vi tar med oss så mycket som vi kan bära".

De sprang i drygt en halvtimme tills de åter måste stanna och hämta andan några minuter. Skogen tätnade ju längre bort från Glenmille de kom. Någonstans snett framför dem väntade ett milslångt ärr i vegetationen. Äntligen höll läget på att ljusna för dem. Det skulle bli enkelt att göra en förtjänst på fyndet, men de måste vara försiktiga så att de inte blev sedda. Var glad Sheela kommer att bli, tänkte Pete upphetsat. De fortsatte vandringen allt medan vädret fortfor att försämrats. På avstånd hördes City Line susa förbi i riktning mot Maidstone.

Joe såg sig omkring. Han verkade bekymrad. "Det är bara en kilometer kvar nu, men vi måste vänta till mörkret har fallit. Vi måste få tak över huvudet innan regnen börjar igen. Sen slår vi till" Pete höll med honom, men hade ingen ide om vart de skulle ta vägen.

Trans Europe Express skulle kunna bli det överlägset bästa sättet att lösa Europas arbetslöshetsproblem och få igång ländernas ekonomier igen, och samtidigt en teknisk lösning av de växande transportproblemen värdig det tjugoförsta århundradet - det var bara den politiska enigheten om mastodontprojektet som saknades.

--- --- ---

De dödas midsommarvaka

En egendomligt upplevelse — det finns mycket mellan himmel och jord som vi människor har svårt att fatta och förstå. Jag fick se en eld på en hög skogsbacke, och mycket folk syntes där omkring. Det var dagen före midsommardagen. Jag blev nyfiken och ville utforska vad de hade för sig.

Det var ganska sent och halvmörkt. Jag måste gå runt en liten sjö för att komma dit. Jag stannade på avstånd där det var lite skog. Det var en ganska stor eld, och inemot 100 personer, alla var äldre, inga barn. De var klädda i mörka arbetskläder.

De flesta låg på marken, runt elden. Inga tal hördes, vad jag kunde uppfatta. Det var tyst och stilla, nästan som en begravning. Om en stund låg alla på marken. De hade ingen beröring med varandra. Även jag kände mig trött och sömnig, och lade mig på marken där jag stod.

Då jag vaknade började det dagas lite. Människorna hade då börjat röra på sig, men några låg ännu kvar på marken. Om en stund var alla på benen. Inga tal hördes. Då började alla gå därifrån, de gick inte parvis, utan för sig själva, tysta, nästan sorgsna syntes de. Det var en stor slätt som de gick över, sedan försvann de bortom slätten.

Då fick jag se en man kvar vid elden. Även denne började gå efter de övriga. Då gick jag denne till mötes och frågade vad detta betydde. Han såg på mig lite undrande. Han sade då, att detta var en gammal sed, som de gjorde varje år för att fira midsommar.

De längtade efter denna dag för att åter få träffas och vara tillsammans. Sedan gick denne man vidare, över slätten där de andra hade gått. De bar inte på något, och då de gick hördes inte det minsta ljud. . .

N.J.

Hon visste

På en restaurant satt ett ungt lyckligt par, vid en festlig supé. De firade sin bröllopsdag. Efter måltiden tog mannen upp ett etui och överlämnade till sin hustru, med orden: "En liten gåva för min stora kärlek till dig".

Hustrun blev mycket glad och förtjust i den vackra brosch som etuiet innehöll, tackade maken varmt och fäste den i sin klänning. Hon hade broschen vid festligare tillfällen. Dessa blev tyvärr ej så många, när maken omkom strax före nästa bröllopsdag.

Nu följde en svår tid för den unga änkan. Hon ville inte bo kvar i den villa de båda köpt vid giftermålet, utan sålde den och bosatte sig i en liten lägenhet.

Efter en tid kom hon att tänka på broschen, men fann den ej hur hon än letade. Hon annonserade i tidningar, samt anmälde smycket försvunnet för polisen, men förgäves. "Jag måste ha tappat broschen", sade hon sig.

Efter ytterligare lång tid kom hon att tänka på en s.k. klok gumma, gick till henne och delgav denna sina bekymmer. Gumman åhörde hennes berättelse, satt med ena handen på pannan, koncentrerade sig och tänkte. Så sa hon:

"Din brosch är varken stulen eller borttappad. Men när du flyttade från villan ställde du undan några saker på en vind hos en släkting, däribland en byrå. I lådan längst upp till höger ligger broschen".

Den unga frun mindes då att hon bett en släkting ta hand om en del saker när hon sålde villan, men ej själv varit med när sakerna flyttades.

Hon reste ut till släktingen och fann sin byrå placerad på en vind, och där, till hennes stora glädje, hittade hon broschen. Den sista presenten hon fått av sin kära make var återfunnen. . .

19 K.E.

Snabb istid

Kan jorden på nytt bli inlåst i ett ispannar? Hittills har man antagit att det tog tusentals år innan den senaste istiden, som upphörde för ca 10 000 år sedan, satte sig fast och täckte stora områden av klotet med en sammanhängande inlandsis. Men hade det varit så skulle mammuten ha haft tid att dra sig bort till mildare trakter. Man har förundrat sig över att så många fynd av dessa djur är särdeles väl bibehållna. Det kan tyda på att det har skett en snabb nerfrysning efter döden — annars skulle djuren ha börjat gå i upplösning. Dessa och andra fakta stöder en teori framställd av bl a den framsätande astronomen Fred Hoyle. Han menar att enorma mängder damm från kometer kom in i jordens övre atmosfär med den verkan att solens strålning reflekterades tillbaka till rymden. Avkylningen av landområdena gick fort, var emot avkylningen av haven gick långsamt. Det orsakade oavbrutna stormar och iskall nederbörd, som snabbt skulle ha frambringat det enorma istäcket.

UFO

UFO-information — Sveriges största facktidsskrift i UFO-frågor. Beställ provex. mot fem kr. i sedel eller frim. Ta ställning till ett av världens mest omdiskuterade ämnen. läs

UFO-information

Box 16, 596 00 Skänninge

Århundradets rymdupptäckt: Skadad främmande rymdfarkost ligger i bana runt jorden

Framstående ryska vetenskapsmän har gjort århundradets upptäckt: En skadad, främmande rymdfarkost ligger i en bana runt jorden och döda humanoider kan fortfarande vara ombord!

-Vi är övertygade om att en ramponerad rymdfarkost från en annan planet cirklar runt jorden, deklarerar professor Sergei Petrovich Bozhich, framstående sovjetisk astrologifysiker som undervisar vid Moskva-universitetet.

Det är min övertygelse att främlingar från en annan planet fortfarande finns kvar i farkosten.

Amerikanska experter fascinerar av möjligheten att kunna bärga det ryska fyndet och föra farkosten till jorden.

-Det är mycket spännande säger den framstående maskintekniska fysikern dr. Henry Monteith, som sysslar med atomforskning för USA-regeringens räkning. - Det verkar vara en gedigen undersökning.

Ryssarna observerade först rymdvraket i början av 1960-talet där det låg på 205 miles höjd över jorden. Men först nu efter år av studier som helt övertygat dem om att det är en främmande farkost - träder de fram och meddelar den överväldigande nyheten till hela världen.

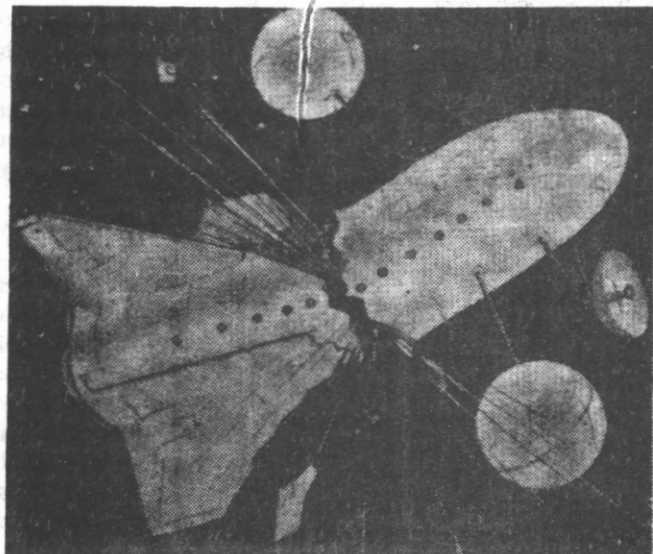
- Enligt min åsikt är det ingen tveka om att vi har att göra med resterna av en stor främmande farkost, avslöjar den ledande Moskvafysikern och läraren dr. Vladimir Georgyevich Azhazha. - Den måste besitta hemligheter, som vi inte ens drömt om.

Ryska forskare tror att farkosten bröts i tio delar av en invändig explosion - de två största delarna i en storlek av omkring 30 m i diameter.

De kom fram till den förvånandsvärda slutsatsen med hjälp av invecklade datorer som kunde föra de tio bitarna tillbaka i tiden, då de var en bit, säger dr. Bozhich.

-Vi upptäckte att alla bitarna kom från samma punkt på en och samma dag, den 18 dec. 1955, tydligen som resultat av en kraftig explosion.

Han tilade: Vi är övertygade om att föremålen inte härrör från jorden, eftersom den första bemannade satelliten - Sputnik 1 - sköts upp av ryssarna omkring två år senare, i oktober 1957.

Så här tror man att den ursprungliga främmande rymdfarkosten såg ut. Vid explosionen splittrades föremålet i tio olika delar.

Professor Aleksander Kazantsev, en beryktad rysk astrologifysiker-forskare tillägger: - Storleken på de två stora bitarna gör att man kan anta att farkosten var åtminstone 60 meter lång och 30 meter bred, med små kupoler innehållande teleskop, stora runda antenner för kommunikation samt ventiler för synkontakt.

- Dess storlek antyder att där fanns flera våningar möjligen fem.

- Ryska experter har förkastat möjligheten att bitarna kom från en roterande meteorit. En framstående amerikansk forskare säger att roterande meteoriter är okända.

Meteoriter i bana runt jorden är 'gissningsvis en på miljonen', enligt dr Lee Richard, en astronom vid det nationella radioastronomobservatoriet i Charlottesville Virginia.

Han har inte noterat någon som någonsin har helt upptäckts. Dr. Richard säger också att meteoriter, inte kan explodera inifrån. Men ryssarna säger att föremålet exploderat spontant, vilket omöjliggör att det skulle vara en meteor.

En sovjetisk fysiker, Azhazha, anmärker: Meteoriter går inte i banor - de sänker sig utan mål, rusar irrande genom rymden.

Alla bevis våra forskare har samlat det senaste decenniet pekar övertygande på en sak: Jag upp-repar: En främmande farkost exploderade, och förstördes av ett tekniskt fel.

Mysteriet med månstationen som nästan dog

Plötsligt slocknade en av Apollostationerna på månen. Vetenskapsmännen på jorden stod handfallna. Men ännu mer förbryllade blev dom när stationen plötsligt kopplades på igen en månad senare.

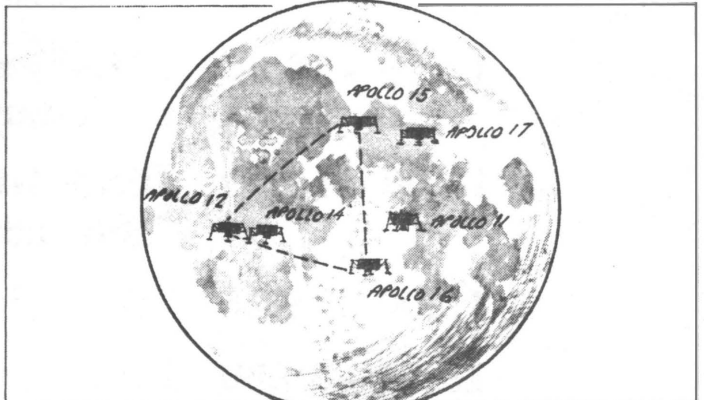

Författaren Mark Twain fällde en gång det berömda yttrandet: "Ryk-
tet om min död är kraftigt överdrivet." Den skämtsamma meningen
skulle också kunna gälla den atomdrivna experimentstationen som
Apollo 14:s astronauter lämnade kvar på månen. För en tid sedan

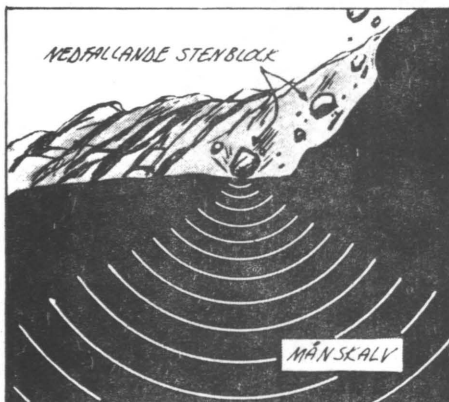
dog stationen plötsligt, trots att dess återstående livstid var beräk-
nad till 3 år. Händelsen blev en chock för vetenskapsmännen på
jorden. Och nu har dom drabbats av chock nr 2 — stationen har
kopplats på igen och går bättre än tidigare!

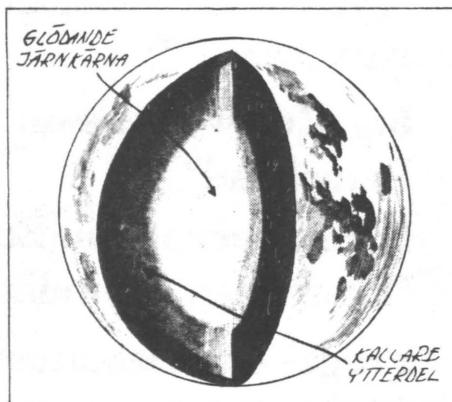
I mars 1975 upphörde månstationens mottagare att fungera, vilket
medförde att sändaren på jorden blev värdelos. Tio månader senare
kom stationens oförklarliga död. Men nu fungerar sändare, motta-
gare och alla övriga experiment åter perfekt. Ingen vet varför.

Apollo 14:s månstation är viktig för forskarna på jorden. Tillsammans
med stationerna från Apollo 12, 15 och 16 bildar den ett nätverk som
ger värdefulla informationer om vad som händer på vår drabant. Må-
nen har visat sig vara mer "levande" än man tidigare trott.

Apollostationernas seismometrar har visat
att månen varje år drabbas av tusentals mån-
bävningar. De flesta av skälven är dock myc-
ket små. Stationerna har också rapporterat
om gasmoln som driver fram över månytan.

Månens inre rymmer många hemligheter. I
dag vet ingen säkert vad som döljer sig djupt
nere under den sargade och kaotiska ytan på
vår drabant. Men många tecken pekar på att
månen har en glödande kärna liksom jorden.

Sanningen om månens inre kommer att up-
penbaras den dag en tillräckligt stor meteorit
slår ner någonstans bland kraterbergen. Men
ännu har inget sådant nedslag ägt rum. Kan-
ske får framtidens astronauter lösa problemet.

UFO

UFO

UFO-SVERIGES RIKSSTÄMMA

DEN 22/3 1980 SANDBROSKOLAN ENKÖPING

PROGRAM:

- 14.00 – 14.15** Öppningsanförande av UFO-Sveriges ordf. Birgitta Andersson.
- 14.15 – 14.30** UFO-Sveriges grundare C. A. Jonzon talar.
- 14.30 – 15.00** Dir. Gösta Carlsson "Pollenkungen" "Mitt möte med rymdvarelser".
- 15.00 – 15.45** "Forntida gåtor" (stillfilm)
- 15.45 – 16.30** Kaffepaus.
-
- 16.30 – 17.00** Professor Jens Tellefsen "Fysiken och Ufologin – vart står vi?"
- 17.00 – 17.45** Ing. Henry Svensson "Ufologi och Demokrati".
- 17.45 – 18.30** Rymdjournalisten Eugen Semitjov "Framtiden i rymden".
- 18.30 – 19.30** Fråge- och Debattpanel.
(Frågor kan lämnas skriftligt)
- 19.30** Riksstämman avslutas.

Rökning förbjuden inom skolans lokaler. Försäljning av kaffe, the, läsk, smörgåsar m.m. i skolans cafeteria.